

СПАСЯВАНЕТО
НА СВЕТА
И ДРУГИ ЕКСТРЕМНИ СПОРТОВЕ

трета книга от поредицата
МАКСИМУМ РАЙД

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

Превод от английски Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие

Maximum Ride: Saving the World and Other Extreme Sports

Copyright © 2007 by SueJack, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved

Превод Александър Маринов

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1230-5

На Кели и Кевин Окун.

*И на всички онези, които биха обикнали книгите,
стига и книгите да ги обичат.*

*Големи благодарности на Габриел Шарбоне, моята
съзаклятница, която лети високо и има ум като бръснач.
И на Мери Джордан за неустрашимата ѝ помощ в
проучванията по острите завои на повествованието.*

До читателите:

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги – „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, където също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук. Макс и останалите от бандата от „Максимум Райд“ нямат нищо общо с Макс и децата, описвани в предишните ми две книги. Също така, Франи и Кит не участват тук. Все пак се надявам приключението да ви хареса.

ПРОЛОГ

***С ГРЕШКИТЕ
ДО ТУК!***

Американска централа на „Айтексикон“ Флорида, САЩ

– Скелетната структура на нашия нов свят беше подготвена изключително щателно – обяви Директора от големия телевизионен екран в конферентната зала. – Той има части по цялото земно кълбо. Най-сетне настъпва часът, в който ще ги свържем в едно цяло! И с това цяло ще положим началото на нашата „Ре-Еволюция“!

Телефонът в джоба на бялата престилка на Директора завибрира. Тя прекъсна речта си, повдигна вежди, извади го и прочете съобщението. Положението в Сграда 3 беше станало критично.

– Време е – рече и се обърна към свой колега извън екрана. – Запечатайте Сграда 3 и започнете повсеместно обгазяване вътре.

От другата страна на конферентната маса Роланд Тер Борщ се ухили. Джеб Бачълдър се направи, че не го забелязва, а Директора отново насочи вниманието си към камерата.

– Всичко е готово. Започваме план „Наполовина“ утре в седем-нула-нула часа. Както знаеш, Джеб, *единственото* несъвпадащо парченце от пъзела, *единствената* муха в супата, *единствената* издънка са твоите противни, неконтролируеми, жалки и непотребни летящи *нелетящи*.

Тер Борщ кимна сериозно и стрелна Джеб с очи.

– Молбата ти беше да изчакаме до предварително зададената дата на годност на децата птици – продължи Директора напрегнато, – но това се превръща в непосилен лукс,

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

независимо кога е тя. Премахнете тази спънка *веднага*, доктор Бачълдър. Ясна ли съм?

Джеб кимна.

– Напълно. Ще се погрижа за тях.

Директора не изглеждаше убедена.

– Искам доказателство, че децата птици са елиминирани до утре в седем-нула-нула или ще елиминираме теб – отсече тя. – Разбрано ли е?

– Да. – Джеб Бачълдър прочисти гърло. – Вече сме на позиция, Директоре. Просто трябва да им дам сигнал.

– *Ами, дай го тогава* – изръмжа Директора. – Държа, когато пристигнеш в Германия, вече да си приключил с това недоразумение. Иде знаменателен ден... зората на нова ера за човечеството... нямаме време за губене. Чака ни доста работа – трябва да намалим населението на света наполовина.

ЧАСТ ПЪРВА

ПО
СЛЕДИТЕ НА
ГОРЕЩИТЕ
КУРАБИЙКИ
С ШОКОЛАД

– Стига с проклетия клаксон! – сопнах се и потърках чело.

Ръч се дръпна от кормилото. Шофираше Зъба.

– Съжалявам – рече тя. – Просто ми е страшно забавно – все едно си правим купон.

Поклатих глава и се втренчих навън през прозореца на микробуса, като се опитвах да овладеем раздразнението си.

Колосалният подвиг да се измъкнем от изключително зловещата и твърде смуцаваща централа на „Айтекс“ във Флорида сякаш се беше случил вчера, а всъщност оттогава бяха изминали четири дни. Да, преди четири дни Гази и Иги взривиха дупка в стената на централата, за да можем да избягаме от поредната си адска тъмница.

И понеже сме си вманиачени да не изневеряваме на *последователността*, отново бягахме.

Но пък си имахме интересна нелетяща промяна на темпото: движехме се с автомобил. Мъдро решихме да заемем осемместен микробус, който явно беше служил като „кола на любовта“ през осемдесетте: всичко беше покрито с китеници, прозорците бяха затъмнени, а около номера имаше неонов лампа. Нея я махнахме на мига, тъй като се набиваше прекалено много на очи.

Както никога имаше достатъчно място за всички ни: моя милост (Макс), нашия шофьор Зъба, Иги, който се

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

опитваше да ме убеди да поверим волана на него, нищо, че беше *сляп*, Ръч, на предната седалка до Зъба, която просто не можеше да се отлепи от клаксона, Газопровода (Гази) и Ейнджъл, моето мъниче.

О, и Тото, говорещото куче на Ейнджъл. Дълга история...

Гази пееше някаква песен на „Уиърд Ал Янкович“¹ и звучеше точно като оригинала. Невероятната му способност да имитира беше възхитителна, но увлечението му по функциите на човешкото тяло, което Уиърд Ал явно споделяше, вече ме дразнеше.

– Няма ли да *престанеш* да пееш за запек?! – простена Ръч, когато Гази поде втория куплет.

– Скоро ще спираме ли? – попита Тото. – Имам чувствителен пикочен мехур.

Той помръдна с нос и ме прикова с блестящите си очи – аз бях водачът и решението дали да спрем зависеше от мен. Както и близо милион други работи.

Огледах картата на екрана на преносимия компютър – в момента „пренесен“ в скута ми – и свалих прозореца, за да се ориентирам за местоположението ни по нощното небе.

– Да бяхте отмъкнали някоя кола с джиписес – обади се Тото услужливо.

– Би могло – отговорих. – Или пък да си бяхме взели куче, което не говори.

Стрелнах Ейнджъл с поглед, а тя ми се усмихна... ами, като ангелче.

Тото изпуфтя обидено, скочи в скута ѝ и сви малкото си черно телце на скоч териер плътно в нея. Тя го целуна по главата.

Преди час най-сетне бяхме прекосили границата на щата Луизиана, подчинени безпрекословно на педантично обмисления и брилянтно начертан план – „да се насочим

1 Weird Al Yankovic – американски музикант, автор на пародийни изпълнения – Бел. прев.

МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

на запад“, далеч от нелепото ни изпълнение в Южна Флорида. Да не забравяме, че все още имахме мисия – да възпрем „Айтекс“, Училището, Института и всички останали, възнамеряващи да унищожат нас и целия свят. Признавам, амбициозни сме.

При поредната дупка в асфалта се смръщих и измърморих:

– Луизиана – щатът, в който пътната настилка е мит.

Надали щях да изтрая още дълго в колата. Разстоянието от „Евърглейдс“ до тук беше отнело на колела цяла *вечност* в сравнение с полета.

От друга страна, дори голям микробус на любовта от осемдесетте беше по-незабележим от шест летящи деца и говорещо куче.

Така че – газ.

Това за летящите деца не беше шега. Нито пък за говорещото куче.

Онези, които следят „Приключенията на удивителната Макс и нейния летящ, забавен легион“, може да прескочат следващите страница-две. За другите, които за първи път чуват за нас в тази книга, въпреки че тя е *номер три* от поредицата, ами... наваксвайте, хора! Не мога да си позволя два дни отпуска, за да ви разкажа всичко случило се досега! Ето ви една съкратена версия (която е доста добра, смея да добавя).

Група луди учени („луди“ в смисъл на побъркани, не на „полудели от гняв“, въпреки че доста от тях определено имат проблем с гнева, особено в мое присъствие) решили да си поиграят с рекомбинантните форми на живот, тоест да опитат да съчетаят ДНК от различни видове в едно тяло.

Повечето им експерименти се провалили убедително, макар че някои просъществували за кратко... „просъществуване“ е много щадящ термин. Оцелели само два от експериментите. Единият сме ние, децата птици, почти изцяло хора, но с известна доза птича ДНК в организма си.

Шестимата сме заедно от години. Зъба, Иги и аз сме „дъртите“, на четиринайсет. Лапацалото Ръч е на единайсет, Гази – на осем, а Ейнджъл – на шест.

Другият вид, който функционира добре и остава жив

МАКСИМУМ РАЙД: АНГЕЛСКИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

повече от няколко дни, са хумано-лупидните хибриди или вълкочовеците. Наричаме ги Заличители. Животът им продължава средно около шест години. Учените (Белите престилки) ги обучават да ловуват и да убиват – те са нещо като личната им армия. Силни кръвожадни твари, които обаче трудно овладяват импулсите си.

Ние шестимата бягаме, като в същото време се опитваме да осуетим плана на Белите престилки да ни унищожат заедно с по-голямата част от човечеството. Това явно ги влудява. Имам предвид още повече. Затова те прибягват до радикални и в някои случаи нелепи мерки, за да ни заловят.

И така – това е животът ни накратко. Така нареченият ни живот.

Все пак, ако прочетеното по-горе е накарало въображението ви да препусне, ето ви още нещо интересно: Зъба започна свой блог (<http://maximumride.blogspot.com>). Не че е самовлюбен или се прави на модерен. Не, нищо подобно.

На тръгване от централата на „Айтекс“ „придобихме“ убийствено як лаптоп. При това – внимание! – се оказа, че той има постоянна сателитна връзка, така че сме онлайн непрекъснато. И понеже „Айтекс“ е световна свръхсекретна параноична организация, кодовете и паролите на връзката се сменят постоянно и е абсолютно невъзможно сигналът да бъде проследен. Това е ключът ни към всяко късче информация в света, което можем да си представим.

Да не забравяме и онлайн програмата на кината и отзивите за различни ресторанти. Само като си го помисля, ме обзема безбрежно задоволство.

Така де, благодарение на прекрасния ни лаптоп Зъба плясва в Мрежата всяка подробност за нашето минало, за Училището, за Института, „Айтекс“ и прочее, до която успеем да се докопаме. Кой знае, може би някой ще се свърже с нас и ще ни помогне да разбулим мистерията на същест-

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

вуването си.

А междувременно сме в състояние да открием местоположението на най-близкия „Дънкин донътс“ само за *секунди*.

Оказа се, че да се движим по пътищата, като избягваме дупките в асфалта, ни коства твърде много усилия, затова убедих ятото да зарежем возилото и да продължим по въздуха.

Да се придържаме към онова, което можем да правим.

До полунощ вече бяхме прекосили Луизиана, бяхме навлезли в Тексас и се носехме към разлятата мъглява съвкупност от светлини на Далас. Насочихме се към най-неосветената зона, която намерихме, снишихме се и започнахме да се спускаме с плавни широки кръгове – все по-ниско и по-ниско.

Приземихме се в някакъв резерват и след около минута намерихме подходящи дървета, в които да преспим.

Да, в тях, не под тях. Аплодисменти за правителството, хайде, всички! От мен да знаете – резерватите са ценен природен ресурс! *Нека ги опазим!* Било то и само заради мутиралите деца птици във вашия окръг.

– Е, планът ти придоби ли някакви по-конкретни изменения? – попита Зъба.

Бяхме изпълнили ритуала с юмруци за лека нощ и останалите вече спяха. Проснатата на дебелия клон на една ела, аз поклясах крака си, унесена в мечти за горещ душ.

– Колкото и да се опитвам да събера две и две, все получавам трийсет и седем – отговорих аз. – Известните ни

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

фактори са Училището, Института, „Айтекс“, ние, Заличителите, Джеб, Ан Уокър, другите експерименти, които открихме в Ню Йорк... Каква обаче е общата картинка? И къде е връзката между отделните елементи? Как точно трябва да спася света?

Не можех да призная пред по-малките, че не знам. Децата се нуждаят от човек, който да ги напътства, от човек, който контролира нещата. Така де, нямам предвид *себе си*. Но повечето деца имат такава нужда.

– Нещо ме кара да мисля, че трябва да започнем от Училището – продължих, въпреки че самата мисъл за него караше стомаха ми да се свие инстинктивно. – Помниш ли думите на Ейнджъл? Че дочула в мислите на хората в Училището за някакво чудовищно бедствие, след което почти няма да има оцелели?

Да, прочетохте правилно. Ейнджъл можеше да „чува“ мислите на хората. Поредното доказателство, че не сме обикновени дечурлига. Ейнджъл можеше не само да чете мисли, а понякога и да ги контролира.

Зъба кимна.

– И че ние ще оцелеем, защото имаме криле. И вероятно ще отлетим далеч от бедствието, каквото и да е то.

Умълчах се за около минута. Умът ми работеше толкова трескаво, че главата ме заболя.

– Имам два въпроса – обади се Зъба. Очите му бяха като късчета от нощното небе. – Първо, къде е Гласът ти? Второ, къде са всички Заличителите?

– И аз се питах същото – отвърнах.

Онези от вас, които не са наясно, ще се зачудят – *какъв* Глас?

Ами, тъничкият Гласец, който чувах в главата си, разбира се. Какво, вие нямате ли си? Е, аз си имам.

Вярно, в последно време не се беше появявал, но това вероятно се дължеше на някаква техническа засечка. Така

де, Гласът ми не беше на стандартно работно време. Твърде смело беше да се надявам, че е изчезнал завинаги. В същото време с известно притеснение осъзнах, че без него се чувствам *самотна*.

– Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че може би излъчват Гласа в главата ми и просто сме излезли извън обхвата им.

Зъба вдигна рамене, а аз продължих:

– Да... Казва ли ти някой... – Огледах бързо небето над нас. – Колкото до Заличителите, и на мен ми е чудно – това е най-дългият период, в който не сме ги виждали.

Бях убедена, че ни намират с помощта на микрочипа, който все още беше в ръката ми, но не бяхме срещали и един Заличител от четири дни. Обикновено се материализираха от нищото, независимо къде се намирахме и какво правехме. Напоследък обаче на заличителския фронт беше настъпило злокобно затишие.

– Неприятно е и създава усещането, че предстои нещо по-лошо. Сякаш над главите ни е надвиснал еднотонен метален сейф, който ще падне всеки миг.

Зъба кимна и рече замислено:

– Знаеш ли на какво ми напомня? Когато се задава буря, всички животни някак я усещат и се скриват. Внезапно изчезват и птиците, и всички звуци. Но огледаш ли се, ще установиш, че към теб се носи торнадо.

Повдигнах вежди.

– Значи според теб Заличителите са изчезнали, за да се спасят от задаващо се бедствие, така ли?

– Ами, да – отвърна той.

Облегнах гръб на ствола на дървото и отново зареях поглед в небето. Бяхме на около шестнайсет километра от Далас, но дори и тук светлините на града засенчваха звездите. Не знаех отговорите. Внезапно ме обзе усещането, че вече не знам нищо. Имаше само едно ясно нещо в живота

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ми – петте деца около мен. Те бяха единственото, в което бях сигурна, единственото, на което можех да повярвам.

– Заспивай – рече Зъба. – Аз ще поема стражата. Така или иначе, искам да погледна блога си.

Още преди да посегне към лаптопа в раницата си, клепачите ми натежаха.